

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiříma Pallou a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **a) Energetika Návsí s.r.o.**, IČ 28568851, se sídlem Šemberova 66/9, Olomouc, zast. Mgr. Markem Gocmanem, advokátem, se sídlem 28. října 438/219, Ostrava, **b) Mgr. Ing. Pavla Buxbaumová**, insolvenční správce, se sídlem Masarykovo náměstí 37, Uničov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Olomoucký kraj**, se sídlem Lazecká 545/22, Olomouc, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1422872/19/3101-51523-809547, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 27. 11. 2019, č. j. 65 Af 17/2019 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Vyrozměním ze dne 25. 2. 2019, č. j. 324659/19/3101-51523-809547 (dále jen „vyrozměnění“), žalovaný sdělil žalobkyni a), že přeplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 30.158 Kč převedl na úhradu nedoplatku daně (odvodu za porušení rozpočtové kázně - Národní fond II), vykázaného ke dni 22. 2. 2018, ve výši 35.130 Kč. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1422872/19/3101-51523-809547, žalovaný zamítl námitku proti tomuto rozhodnutí.

[2] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 65 Af 17/2019 - 42, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Podle jeho závěru totiž z vyrozměnění jasně vyplývá, že na osobním účtu žalobkyně a) se nedoplatek

nacházel, jakož i to, o jaký nedoplatek se jednalo. O existenci tohoto nedoplatku se přitom žalobkyně a) prokazatelně dozvěděla. Žalobou napadené rozhodnutí pak informace o nedoplatku ještě upřesňuje, když uvádí podrobnosti jeho vzniku včetně původních lhůt splatnosti.

[3] K námitce nesprávného postupu žalovaného s ohledem na probíhající insolvenční řízení krajský soud uvedl, že vznik přeplatku nelze fixovat k okamžiku jeho evidence na konkrétním osobním daňovém účtu, ani k okamžiku podání příslušného daňového tvrzení. Daňová povinnost, k níž se přeplatek vztahuje, vznikla již dříve, a to okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně. Na povahu přeplatku přitom nemá vliv, že nebyl na příslušném osobním daňovém účtu evidován před účinností rozhodnutí o úpadku, ani to, že o daňových tvrzeních žalobkyně a) bylo rozhodnuto až po rozhodnutí o úpadku. Daňová povinnost totiž vzniká uskutečněním zdanitelného plnění. Jestliže se tedy pohledávky týkaly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 10. 2018 do 13. 12. 2018, je zřejmé, že uvedené daňové povinnosti vznikly před účinností rozhodnutí o úpadku (14. 12. 2018). Přeplatek i nedoplatek vznikly před rozhodnutím o úpadku, a žalovaný tak byl oprávněn použít přeplatek na úhradu nedoplatku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně a) (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jejímž prostřednictvím se domáhá zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že na jejím osobním daňovém účtu žádný nedoplatek evidován nebyl. Vyrozumění ani žalobou napadené rozhodnutí přitom žádný nedoplatek řádně neidentifikují. Stěžovatelce tak není zřejmé, na úhradu jakého nedoplatku byl její přeplatek použit.

[6] Dále stěžovatelka namítla, že použitím přeplatku na úhradu tvrzeného nedoplatku žalovaný poškodil ostatní její věřitele. U stěžovatelky byl totiž již 14. 12. 2018 zjištěn úpadek, přičemž žalovaný převedl přeplatek až 25. 2. 2019, tedy v době, kdy již nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení. Lhůta k podání daňového přiznání za 4. čtvrtletí roku 2018, na jehož základě byl stanoven přeplatek, přitom uplynula až dne 25. 1. 2019. Žalovaný proto měl přeplatek vydat do majetkové podstaty stěžovatelky a svoji pohledávku přihlásit do insolvenčního řízení.

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Žalobkyně b) (dále též „insolvenční správce“) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Soud při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil

pokračování

v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Stěžovatelka v kasační stížnosti označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky spočívající v tom, že žalovaný nemohl přeplatek použít na úhradu nedoplatku, neboť na osobním daňovém účtu stěžovatelky žádný nedoplatek evidován nebyl, stěžovatelka o něm nebyla informována a žalovaný jej neidentifikoval ani ve vyrozumění či žalobou napadeném rozhodnutí.

[13] V této otázce se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, který správně poukázal na to, že o výši nedoplatků byla stěžovatelka informována již vyrozuměním ze dne 28. 6. 2017, které jí bylo řádně doručeno následujícího dne. Stěžovatelka si nepochybně byla vědoma i důvodu vzniku těchto nedoplatků, neboť proti platebnímu výměru za porušení rozpočtové kázně ze dne 19. 5. 2016 neúspěšně brojila odvoláním. Ve vyrozumění přitom tento nedoplatek byl dostatečně identifikován svým důvodem vzniku (porušení rozpočtové kázně) i výší, přičemž v žalobou napadeném rozhodnutí již byl identifikován zcela nezaměnitelně i číslem jednacím platebního výměru, původním datem splatnosti a informacemi o souvisejícím exekučním řízení. Stěžovatelka tak nemohla být oprávněně na pochybách ohledně podstaty nedoplatku, na jehož úhradu byl přeplatek použit.

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky ohledně poškozování zájmů ostatních věřitelů stěžovatelky v rámci insolvenčního řízení. I v této otázce se přitom ztotožňuje s odůvodněním krajského soudu a s jeho odkazy na relevantní judikaturu. Vztah k insolvenčnímu řízení řeší zejména § 242 zákona č. 280/2009, daňový řád, který (zjednodušeně řečeno) stanoví, že přeplatek na daňových povinnostech vzniklých před rozhodnutím o úpadku lze použít pouze na úhradu splatných daňových pohledávek vzniklých rovněž před rozhodnutím o úpadku, a to nejpozději do jejich přezkoumání v rámci insolvenčního řízení.

[15] V projednávané věci přitom krajský soud správně poukázal na § 3 daňového řádu i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2016, č. j. 4 Afs 176/2016 - 27, která vyvracejí argumentaci stěžovatelky. Daňová povinnost totiž nevzniká až okamžikem podání daňového přiznání, či dokonce až uplynutím lhůty pro jeho podání, nýbrž již

okamžikem uskutečnění zdanitelného plnění. Z okolností projednávané věci je proto zřejmé, že daňová povinnost, k níž se váže vznik přeplatku, vznikla ještě před rozhodnutím o úpadku. Je tomu tak proto, že rozhodnutí o úpadku podle § 244 daňového řádu prakticky předčasně ukončuje zdaňovací období. Veškerá zdanitelná plnění, která byla předmětem daně vyústivší ve vznik přeplatku, tak proběhla v období od 1. 10. 2018 do 13. 12. 2018. K rozhodnutí o úpadku přitom došlo až 14. 12. 2018.

[16] O tom, že nedoplatek, na jehož úhradu byl přeplatek použit, vznikl před účinností rozhodnutí o úpadku, přitom v projednávané věci nebyly žádné pochybnosti. Stejně tak nebyly pochybnosti o tom, že žalovaný svoje pohledávky přihlásil do insolvenčního řízení a že tyto pohledávky nebyly do rozhodnutí o použití přeplatku na úhradu nedoplatku přezkoumány. Za těchto okolností proto Nejvyšší správní soud považuje za zcela správný závěr krajského soudu, podle nějž žalovaný splnil všechny zákonem předvídané povinnosti a byl oprávněn převést přeplatek na úhradu daňového nedoplatku ve smyslu § 242 daňového řádu.

[17] Jelikož tedy žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a relevantní právní otázky posoudil stejně jako krajský soud správně, nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch, žalobkyni b) v něm nevznikly žádné náklady a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu